

POGLAVLJE 1

Fort Breg, Severna Karolina

Major Brendon Kregl, visok i širokih ramena, upadljiv primer zdravlja i održavanja kondicije specijalnih vojnih snaga, stajao je raširenih nogu u sredini onoga što je izgledalo kao obična dnevna soba – nova sofa, televizor, lampe, police, stočić za kafu, čist tepih, uramljene fotografije na zidu. Privid nije uvek stvarnost. Dnevna soba je u stvari bila jedna od četiri takve prostorije u Streljani, takođe zvanj i Kuća strave, u kompleksu udarne grupe Delta vojske Sjedinjenih Država u Fort Bregu, Severna Karolina.

Pet narednika koji su se spremali da uđu u BB (blisku borbu), deo obuke Delta grupe, bili su razmešteni po slabo osvetljenoj prostoriji između papirnih meta veličine ljudske figure i verno urađenih lutaka u prirodnim pozama „terorista”. Jedna lutka je čučala iza studenta sa rukom na vojniovom vratu, a druga ruka je držala pištolj okrenut ka vratima. Drugi „tango”, kako zovu teroriste, stajao je s njegove druge strane preteći zdepastim „uzijem”, poluautomatskom puškom.

„Mi nismo čuvari mira niti graditelji nacije”, dreknuo je major Kregl. „Mi smo jedina jedinica u vojsci koja je neprestano na ratničkoj stazi. U ovom poslu nema zarobljenika. To je ozbiljan posao i vi morate da ubijete, i da budete proketo dobri u tome.”

Majorovo odsečno, odlučno ponašanje, zapravo sve u vezi s njim, ukazivalo je da je on temeljni profesionalac. Gusti brkovi, kratko ošišana crna kosa i preplanula koža davali su mu grub izgled nekoga ko puno vremena provodi napolju. Možda je u prethodnoj inkar-

naciji bio indijanski ratnik ili gorštak. Izuzetne sive oči su prelete pogledom preko petorice narednika na obuci. Ako prođu ovu poslednju fazu pucanja, postaju punopravni probni članovi Prvog operativnog odreda specijalnih snaga vojske Sjedinjenih Država – Delte. Udarne grupe Delta: vrhunske državne jedinice za borbu protiv terorista.

Vrata su se s treskom otvorila i u sobu su uletela još trojica naoružanih vojnika iz odreda, u farmerkama i majicama ili sportskim košuljama. Jedan od studenata se trgao. Major Kregl je predstavio tu trojicu kao članove Čete jedan, kojom on komanduje.

Stariji narednik Ledenjak Tompson, stručnjak za oružje u Četi jedan, bio je čovek prosečnog izgleda, star trideset i nešto, sa istaknutim ožiljcima na levom obrazu, suvenirima stečenim na tajnim zadacima u Avganistanu i na Filipinima. Pored toga što je majstor i za domaća i za strana oružja, bio je gurmanski kuvar i bivši svetski šampion u kik boks u srednjoj kategoriji. To je bio jedan od onih momaka kojima se niko ne smeje ako ga zatekne u kuhinji sa keceljom. Nosio je poluautomatsku pušku „uzi”.

Narednik Besni Pas Karson bio je guru za komunikacije. Spoljašnji izgled je ukazivao na nekog veoma sporog, nije bio naročito visok ali su mu ramena bila tako široka da je bezmalo morao postrance da uđe na vrata, ruke su mu bile debele i dugačke kao stubovi ograde, a na njihovim krajevima su bile prikačene šake velike kao u gorile. Duga, tamna kosa mu se uvijala oko vrata iznad majice sa parolom koja je glasila *POBI' SVE, NEK IH BOG PREBIRA*. Tamne oči ispunjene iznenađujućom inteligencijom i lukavstvom besno su pogledale novo meso.

„Jeeebi ga”, rekao je, naglašavajući dva sloga prve reči, ističući time njenu nepristojnost. „Meni liče na gomilu pičkica.”

Nijedan od petorice nije se usudio da mu protivureči. U futroli mu je stajao devetomilimetarski pištolj.

Najupečatljiviji deo lica narednika prve klase Sumornog Dejvisa bile su njegove svetloplave oči, hladne i oštre poput leda glečera. Bio je to sitan žilavko sa velikim obešenim plavim brkovima i mre-

žom bora u spoljnim uglovima očiju koje su mu ublažavale izgled, makar malo. Ispod crne majice sa natpisom *Voli kurvu Hoget* nosio je metak na lancu. „Veprov zub” ga je obeležavao kao obučenog snajperistu. Nosio je zdepastu poluautomatsku pušku MP-40.

Jedan od studenata je pokušao da bude duhovit i ublaži napetost. „Zar niko u Delti nema *pravo* ime?”, upitao je.

Major Kregl ga je prostrelio pogledom od kojeg bi uvenuo i otrovni bršljan, a zatim ga ignorisao.

„Mi nismo panduri”, nastavio je. „Ne hvatamo tangose i ne šaljemo ih u zatvor kako bi njihovi ortaci seronje uzeli još talaca da pregovaraju o njihovom oslobađanju. Ali ako hoće da budu mučenici i da odu da vide Alaha i njegove device, mi smo ovde da ih pošaljemo na put. Obaramo ih tamo gde stoje.”

Zastao je da bi im se njegove reči slegle.

„U ovom scenariju”, rekao je: „*vas* petorica ste taoci koje teroristi drže u ovoj prostoriji. Vi ste žene i starci i petogodišnja deca. Za nekoliko minuta bićete spaseni, a ovi tangosi će biti mrtvi.”

Zvuk pojačanog disanja ispunio je sobu. Major Kregl je učenike nagradio ledenim osmehom.

„Ne brinite”, dodao je: „nismo ustrelili nijednog studenta cele nedelje. Upropastilo bi mi dan načisto da moram da objašnjavam pukovniku Baku, mom šefu, kako smo upali i pobili grupu ljudi koje je trebalo da spasemo.”

Obazrivo se podigla ruka. „Gospodine? Da li koristite pravu municiju?”

„Mo’š se kladiti da je tako, Crveni Jahaču.”

Spustio je malecki radio na stočić.

„Slušaj pažljivo kada se oglasi radio”, upućivao ih je. „Gledaj pažljivo.”

On i trojica veterana su naglo otišli, zatvarajući vrata za sobom. Učenici su ostali mirni i sablasno napeti, ne znajući šta da očekuju.

Trenutak kasnije, radio se krčeći iznenada oglasio. „*Spremni... Pet... četiri... tri... dva... Akcija! Akcija! Akcija!*”

Trenutni udar je razneo vrata i prostoriju ispunio dimom. Jurišni tim od četvorice, koji je samo nekoliko minuta ranije mirno stajao u ovoj sobi, eksplodirao je u akciju, bacajući se kroz vrata u trku, svi odlučni i smrtonosni.

Major Kregl je uleteo prvi. Bacio je blešteću granatu koja je eksplodirala blizu tavanice, neizbežno privlačeći sve poglede na sebe i dalje od vrata. Okrenuo se desno ka gadnijem delu sobe gde je bilo više ljudi i samim tim veća opasnost. Pobegao je hitro duž desnog zida, leđima uz zid, raznoseći mete pištoljem „glok” od 9 mm. Jedan metak je tresnuo manje od pet centimetara od učeničkog obraza i otkinuo glavu lutke koja je čučala pored njegovog ramena.

Okrenuo se u uglu i brzo skliznuo duž tog zida, rušeći još meta razbacanih po sobi među petoricom izbezumljenih studenata. Zastao je kod daljeg ugla i okrenuo se licem nazad ka prostoriji.

U međuvremenu, Sumorni Dejvis je takođe ušao u sobu sa svojim MP-40 i okrenuo se ulevo, obrađujući taj deo sobe. Napao je mete na daljem zidu preko puta vrata. Okrenuo se u prvom uglu i zastao da posmatra levi zid i sredinu.

Dok su prva dvojica operativaca odvukla pažnju terorista od vrata, sledeća dvojica – Ledenjak i Besni Pas – uleteli su praktično neopaženo na naspramne strane vrata. Ledenjak je preuzeo gadniju stranu sobe i napao mete da pomogne majoru Kreglu, čoveku broj jedan. Besni Pas je uzeo drugu stranu da bi pomogao čoveku broj dva, Sumornom Dejvisu.

Učenicima je bilo nemoguće da drže na oku tako mnogo pokreta na sve strane, čak i da razaznaju ko je ko u vrevi oštih pokreta. Jurišni tim je dominirao prostorijom, zaposedajući sve i svakoga u njoj. Ni kvadratni centimetar nije izmakao nadzoru niti vatri. Sve je bila brzina, iznenađenje, i okrutnost.

Vatra je šiknula iz otvora pištolja i poluautomatskih pušaka. Pljusak ogromnog pritiska izazvan mecima koji su leteli pored glava i lica naveo je studente da požele da nestanu u tapete ili ispod tepiha. Pa ipak, nisu mogli ni da se pomere. Bili su skamenjeni, šoki-

rani do nepokretnosti isto onako potpuno kao mete i lutke. Njihovi mozgovi bili su usredsređeni samo na jednu stvar – preživljavanje.

Pucnjava se okončala iznenada kao što je i počela. Tim strelaca se smesta vratio u mirno, kontrolisano stanje. Ljudi bi većinom bili vidljivo uzbuđeni. Ali ne i ovi.

Dim se uskovitlao. Svaka meta je imala najmanje po jednu rupu u glavi. Neke su imale dve ili tri. Nijedan učenik nije bio ni ogreban.

Neko je konačno došao do glasa. „Oh, Isuse!”

Major Kregl je izgledao raspoloženo. „Jeste li svi videli šta se desilo?”, upitao je.

Jedan student je ispustio sputani dah. „Gospodine majore. Ono što smo videli bili su iznenadno otvaranje vrata i eksplozija one proklete granate. Posle toga, sve što smo videli bilo je zamagljeno. Vi ste se momci spustili svuda po nama kao smrad na vrelo govno.”

„Ne svud po vama, naredniče.”, Brendon je mahnuo pištoljem ka metama terorista. „Svud po *njima*. To tako treba da se desi. To je onako kako *mora* da se desi.”

Vratio je pištolj u futrolu.

„Za šest nedelja”, rekao je: „vaš završni ispit biće da sprovedete uništavanje otmičara baš na način koji vam je demonstriran. Imaćete žive taoce, baš kao danas. To će biti vaše kolege na obuci. Položite test i smatrajte to samo još jednim danom obuke. Zajebite, pogodite ili ubijte druga – i pali ste.”

Znoj je izbio po čelima. Lica su pobledela. Major Kregl im je podario svoj neveseli osmeh.

„Dobrodošli u rat protiv terora”, rekao je.